

ELIZABET MAKSVEL

SREĆAN
KRAJ

Prevela Sanja Bošnjak

Beograd, 2015.

Mojim roditeljima Henriju i Evi fon Anken

kriza srednjih godina

termin

period emocionalnog nemira u srednjem dobu,
praćen izraženom željom za promenama
(*Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. izdanje)

PRVO POGLAVLJE

Ukradene tajne

Prvo poglavlje

Tačno u petnaest do devet Lili Del je prošla kroz obrtna vrata njujorškog ogranka *Džensen i Ričardson komunikacija* i nasmešila se radniku obezbeđenja. Kasnila je, ali to nije razlog da bude neljubazna.

„Kako si danas, Henk?“, pitala je.

Stariji čovek nakrivi kapu u znak pozdrava. „Dobro, gospodice Del. Hvala na pitanju.“

„Želim ti prijatan dan, važi?“

„Biće tako dok god sunce sija, a ja dišem punim plućima“, odgovorio je i namignuo.

Razmenjivali su iste rečenice svaki dan, ali nije joj smetalo. Rutina joj je prijala. Znala je da je to posledica njenog detinjstva, ali nije bilo svrhe kopati po tome. Izvukla se. To joj je bilo dovoljno.

„Čekajte!“, doviknula je dok je trčala ka liftovima. Kancelarija joj se nalazila na pedeset osmom spratu i za vreme jutarnje gužve čekalo se beskonačno dugo da se lift spusti do prizemlja. Izblajhana plavuša sa dugim ružičastim noktima gurnula je ruku između vrata lifta, pridržavajući ih da se Lili provuče.

„Hvala“, šapnula joj je.

Lift se kretao uz trzanje, često se zaustavljajući, sve dok nije stigao do tridesetog sprata, kad je konačno ostala sama. Brzo je u torbici potražila ruž za usne. Ako se lift bude kretao ovako sporo, neće imati vremena da skokne do toaleta i popravi šminku pre susreta sa gospodinom Hatavejom.

Dok se borila da otvori ruž, a da ne ispusti sako, torbu s laptopom i crnu kožnu torbicu, glatka tubica joj iskliznu iz ruke i skotrlja se preko čiste bele košulje, ostavljajući za sobom ružičasti trag.

„Sranje!“, uzviknula je.

„O, nije sve tako crno“, začula je glas. Iz mračnog ugla naizgled praznog lifta iskoračio je muškarac. Bio je visok i vitak, crnokos, sa očima boje mahovine, koje nije mogla da pročita. Koža mu je bila bleđa i odudarala je od tamnih pruga skupog odelja. Primetila je krajičak bleđog ožiljka kraj desne obrve. Nasmehio joj se, pokazujući samo nagoveštaj savršenih zuba.

Zaustila je da mu odgovori, ali odjednom joj je lift postao pretesan.

„Upoznali smo se“, tiho joj je rekao i koraknuo prema njoj. „Sećaš li se?“

Kakvo pitanje! Još od prijema prošle nedelje neprekidno je pokušavala da otkrije ko je taj prelepi čovek, ali uzalud. Bili su na promotivnoj zabavi za *Kelerov šampanjac*, a ona je – nerado priznaje – malo

preterala sa degustacijom. Upravo je krenula ka toaletu kad se taj čovek pojavio.

Pogledi su im se sreli preko nekoliko metara praznog prostora i vreme se usporilo i rasteglo, a ona je odjednom postala svesna kako je svaki molekul u telu vuče ka tom strancu. Nisu zastali. Prošli su jedno pored drugog, ne odvajajući poglede.

„Dobro večer“, pozdravio ju je.

„Da“, graknula je.

„Divno izgledaš“, reče joj.

Pre nego što je stigla da se zahvali, upita ga za ime ili zamoli da joj objasni šta se upravo dogodilo, mahnuo joj je uz osmeh i nestao iza ugla. Trebalo joj je malo vremena da se pribere i pojuri za njim. Ali dok je stigla do predvorja, već je nestao bez traga.

„Sećam se“, odgovorila je sad. Glas joj je zvučao čudno, kao da nije bio njen.

Polako se sagnuo da joj podigne ruž sa poda. Pokreti su mu bili odmereni i glatki; videla je kako mu se široka ramena zatežu ispod sakoa.

„Isplalo ti je ovo“, rekao je i pružio joj tubicu. Ruke su mu bile krupne i elegantne, dve osobine koje u svom dotadašnjem iskustvu obično nije sretala u paketu. Kad je pružila ruku da uzme ruž, pogledi su im se sreli i temperatura u liftu naglo je skočila. Obrazе joj je oblilo vrelo rumenilo, daleko crvenije od ruža koji joj je zaprljao košulju.

„Hva... hvala“, zamucala je. Kad je uzela ruž, prstima mu je dotakla hladnu kožu i manžetnu sakoa. Varnica joj je iz vrhova prstiju smesta projurila kroz ruku, sve do stomaka, i čvrsto joj se ugnezdila među butinama. Zadrhtala je, uprkos sve većoj vrućini. Preplavio ju je talas neobične požude i istog trena joj se zavrtelo u glavi. Nikad

pre nije tako reagovala na nekog muškarca. Bila je odmerena, pažljiva, razumna. Vrlo je dobro znala šta može da se dogodi kad nije takva. Ali njeno telo, izgleda, nije marilo.

„Oh“, promrmljala je i stegla butine. Bio je to dobar osećaj. Muškarac je koraknuo ka njoj. Širio je topao citrusni miris od koga joj se još jače vrtelo. Osmeh je iščezao s njegovog lica. Odmeravao ju je kao da je plen, poput ogromnog orla koji se sprema da se obruši na bespomoćnog poljskog miša. Noge su pretile da joj pokleknu u visokim potpeticama koje joj više nisu bile stabilne.

„Tvoja košulja“, prošaputao je. Bila je sigurna da može videti kako joj srce lupa kroz tanku tkaninu. Je li i on to osetio?

„Mislim da si je upropastila“, izjavio je. Sad joj je bio tako blizu da mu je videla besprekornu površinu kože. Nije mislila ni na šta drugo osim na to koliko želi da ge dodirne. Bilo gde.

Polako je prešao prstom preko njenog obraza do udubljenja na grlu. Tamo ju je ovlaš pritisnuo, tek toliko da joj izmami uzdah. Njeno telo se, kao odvojeno od mozga, nagnulo ka njemu.

Molim te, pomislila je. Ne mogu ja ovo.

Njegov prst je nastavio da putuje preko njene ključne kosti, lagano joj sklanjajući košulju i zvlačeći ga između čipkaste ivice grudnjaka i kože. Na silu ga je gledala u oči, u kojima se videla samo usredsređenost. Kad joj je podigao tkaninu grudnjaka, napravio je mesta da joj čitavom rukom obuhvati dojku.

Vrišti, govorila je sebi. Zovi u pomoć. Ali jedini zvuk za koji je bila sposobna bilo je samo još jedno očajničko „oh“.

Svukao joj je košulju i bretelu grudnjaka brzim i snažnim pokretom, sasvim joj razgolitivši dojku. Izgledala je belo i čudno pod mutnim svetlom lifta, nasuprot ostatku njene kože. Nežno ju je obuhvatio rukom,

sagnuo se i prešao jezikom preko tvrde, ispupčene bradavice, uzevši je između zuba i nežno je vukući. Kao da ju je struja udarila, poželela je da jaukne i moli za još. Umesto toga, ugrizla se za usnu i uhvatila za zid da se pridrži, jer je bila sigurna da će se onesvestiti. Određeno mesto među nogama pulsiralo joj je u iščekivanju. Koliko je dugo trajalo? Večno.

„Tako si... slatka“, šaputao je.

Koliko im je još vremena preostalo? Imaju li ga dovoljno? Nije mogla da veruje da o tome razmišlja! Ko je taj muškarac od kojeg joj je telo podrhtavalo kao žele? Kao da joj je pročitao misli, prineo joj je usne uhu.

„Brzo“, rekao je, zavukao joj krupnu šaku među kolena i prešao joj preko glatko depilirane kože na unutrašnjoj strani butina. Pantalone bi je spasle, ali suknja joj je presudila. Ruka mu je stigla do njenih običnih pamučnih gaćica, već natopljenih, i na tren je pomislila kako je šteta što nije obukla nešto bolje, nešto s čipkom. Kad ju je dodirnuo prstima, oštro je udahnula.

Primakao se i naterao je da ga pogleda u oči, a onda joj je pokidao gaćice i prešao joj glatkim prstima preko...

„Mama!“

A? Oh, Alison! Dodavola!

„Šta je, dušo?“, odazvala sam se. Znoj mi se slivao niz leđa. Je li u mojoj radnoj sobi vruće?

„Dodi ovamo!“

„U redu, Ali! Dolazim!“

Četvrtak je, jedanaest i petnaest uveče, i sigurna sam u dve činjenice. Prva je da Lili Del umalo nije imala seks u liftu, gde

vreme nema značaj, pamuk se kida kao mokra papirna salveta, a stenjanje je seksi, a ne znak duševne bolesti. Druga je da su moje šanse večeras za seks u liftu, ili na bilo kom drugom mestu, ravne nuli. Nažalost, mogla bih u to i životom da se kladim.

DRUGO POGLAVLJE

Nisam htela da ispadne ovako. Niko ne mašta o tome da bude gojazna, sredovečna i razvedena majka kojoj očajnički treba depilacija obrva i pilates. Niko ne sanja o tome da vozi plavu toyotu karavan sa neidentifikovanim ostacima hrane zaglavljenim između sedišta ili da poseduje sofu sa kružnim mrljama od šoljica kafe na rukohvatima. Ali to se ipak dogodi. I onda morate s tim da živite.

Zovem se Sejdi Fuller. Ponekad, kad se pogledam u ogledalo, vidim sebe kao dvadesetpetogodišnjakinju. Mladu i svežu i spremnu za sve što bi život mogao da donese. A nekad prođem pored izloga i ugledam sebe onakvu kakva sam sada, sa četrdeset šest, i zapitam se ko to, za ime sveta, zuri odande u mene. Nemoguće da sam ja ta žena s borama oko očiju i usana i flekicama od sunca na koži.

Osim karavana i mrlja kafe, imam jedanaestogodišnju ćerku Alison, kuju Perkins i bivšeg muža koji je vrlo drag, samo ima jednu manu – on je gej, a ja sam žena.

Imam smeđu kosu koja je nekad bila sjajna, ali sad je hemijski tretirana, i smeđe oči koje me više ne služe kao nekad. Imam i štekove naočara za čitanje, baš kao što sam nekad imala štekove cigareta. Nikad se ne zna kad će iskrsnuti neka hitna potreba. Redovno dajem priloge Federaciji za planiranje porodice i Nacionalnom demokratskom komitetu, a ove godine sam se, iz nekog razloga, prijavila da pomognem u organizaciji godišnje humanitarne akcije u školi. Pošto već plaćam četrdeset pet hiljada dolara godišnje da bi Alison pohađala peti razred u uglednom Holt holu, mislila sam da sam kao roditelj dovoljno doprinela. Ova pretpostavka bila je očigledno pogrešna.

A to samo potvrđuje ono što već znamo – pretpostavke ne vode nikuda. Na primer, kad me pogledate, pomislili biste da sam nezaposlena majka koja se zapustila i ne bi vam palo na pamet da noću, dok komšiluk spava, pišem erotske romane pod pseudonimom K. T. Brigs.

Ako vas privlači seks u liftovima ili na konferencijskim stolovima ili u toaletu aviona – možda ste čuli za mene. Kao što advokati razmišljaju o ročištima, lekari o rezultatima ispitivanja, ja razmišljam o prelepim ljudima koji se pare na neprikladnim mestima.

Kad me pitaju kakve knjige pišem, odgovaram – ljubavne. Nisam prostitutka ili tako nešto, ali bojim se da bi me dobrostojeće straromodne komšije upravo tako gledale. Skarednost je skarednost. Niko ne želi da na redovnim mesečnim roditeljskim sastancima razgovara, uz kolačiće i kafu, o tome kako najbolje opisati oralni seks. Mi smo *mame*, za ime boga! Tu smo da razgovaramo o hranljivoj vrednosti prosečnog sendviča i o tome

da li je prikladno voditi učenike trećeg razreda da gledaju predstavu *Zla veštica Zapada* na Brodveju. Ko ima vremena da razmišlja o seksu u sunčanom ružičnjaku s Džordžom Klunijem, ili pak Čeningom Tejtumom, ako volite malo mlađe?

Međutim, da nema toliko mama koje u slobodno vreme maštaju o snošaju na bilo kom mestu samo ne u sopstvenom krevetu, ne bih mogla da platim hipoteku, školarinu, auto-osiguranje ni alimentaciju. I zahvalna sam svakoj ponaosob.

Odegala sam se hodnikom prema Alisoninom glasu. Sedela je na krevetu, ogrnuta ćebetom. Zaškiljila je kad sam upalila svetlo. Njeno lice – preslikano očevo – bilo je zajapureno.

„Šta je bilo?“, upitala sam i sela pored nje. Dok sam joj sklanjala pramen tamnoplave kose, prešla sam joj rukom preko čela. Bilo je hladno na dodir. Po nosu i obrazima imala je pegice.

„Ružno sam sanjala“, odgovorila je i naslonila se na mene. Moja jedanaestogodišnjakinja nalazila se na pragu tinejdžerskog doba i trebalo bi da me mrzi sve dok ne napuni dvadeset. Zato sam uživala u trenucima kad mi je dozvoljavala da je zagrlim. Mislila sam, ako nakupim dovoljno zagrljaja, možda ću lakše izdržati sušno razdoblje koje me očekuje.

„Šta si sanjala?“, pitala sam.

„Dlakava stvorenja s kljovama“, odgovorila je i priljubila se uz mene još više. Mirisala je na letnji planinski vazduh, sveže i sapunasto, i zadivila me je njena snaga, kao i uvek. Mogla bi da bude šta god poželi. Kako je to divno, čak i kad ste premladi da to razumete.

„I?“, pitala sam. Uzdržala sam se od predloga da ne čita više o vampirima, jer odmah bi se odmakla, a trenutno se tako lepo namestila u mom naručju.

„Jurili su mene i Perkins“, nastavila je.

Na zvuk svog imena, Perkins podiže glavu s kreveta. Ona bi sigurno dala život da nas zaštiti, ali pošto je bila veličine vekne hleba, ne bi nam mnogo pomogla. Posle protezanja i iskeženog zevanja, vratila se na spavanje. Ostaće tu celu noć, verno čuvajući Alisonine noge, koliko god je ona puta šutnula u glavu umesto nagrade za trud.

„Gde su vas jurili?“, pitala sam.

„Ne znam. Svuda.“ Kapci su joj zatreperili. Potapšala sam jastuk i ona poslušno ponovo spusti glavu. Osmehnula se. Znala sam šta sledi.

„Hoćeš li ostati?“, pitala je. Gas joj je bio sladak kao da bljuje vilinsku prašinu, ali svaki put bih pala na to. Uglavnom rado.

„Dobro“, prihvatila sam. „Samo nekoliko minuta. Radim.“

„Na novoj priči?“

Da. Moj izdavač zahteva da nekako u roman ubacim i *priču*. Ne može sve da bude samo seks, jer onda bi to bila čista pornografija. Erotika ima suštinu. Ima zaplet. Ima... šta god. Znam. Niko ne gleda pornić zbog glume i niko ne čita erotiku zbog zapleta.

Ali to moja jedanaestogodišnjakinja još nije morala da čuje. Legla sam pored nje, obavila ruke čvršće oko njenog vitkog tela i palcem na nozi pritisnula prekidač za svetlo. Alison se zakikotala.

„Spavaj“, prošaputala sam. „Kasno je. Sutra moraš u školu.“

Posmatrala sam je dok joj se oči nisu sklopile, a crvene usne rastvorile uz ritmičko usnulo disanje. Kad bih mogla, zaustavila bih taj trenutak. Grlila bih svoje prelepo dete zauvek, nikad ne bih izašla iz te sobe i ne bih ništa promenila.

Ali nemam vremena, čeka me je još dosta strana pre spavanja. Odmakla sam se od Alison i na vrhovima prstiju vratila do radne sobe. Otpila sam nekoliko gutljaja crvenog vina. Gde sam stala? Seks u liftu. Tako je.

Nadneo se nad Lili, tako da je morala da ga gleda u oči, pokidao joj je gaćice i mekim prstima prešao preko vrelih pulsirajućih prevoja na njenoj koži. Oh, bol i zadovoljstvo istovremeno. Lili se jedva suzdržavala da ne strgne ostatak svoje odeće i ne obavije nago telo oko njegovog, preklinjući ga da je uzme tu, naslonjenu na zid lifta.

Zvonjava telefona prekinu mi seks u liftu. Hoću li opet ostati bez vrhunca? Večeras možda nije moja noć. Nemam sreće kao četrnaestogodišnjak u katoličkoj školi.

Naravno, zvao je moj bivši muž Rodžer. Razgovaramo svaki dan. Ili tačnije, Rodžer priča, a ja slušam. Napisala sam čitava poglavlja dok je on brbljao preko telefona. Bio bi slomljen kad bi saznao kako uspešno mogu da ga isključim. Podigla sam noge na sto i javila se.

„Rodžere.“

„Sejdi.“

„Kasno je, Rodžere.“

„Ali muči me nešto što *ne može* da čeka“, rekao je. Sve njegove brige su hitne.

„O čemu je reč?“, pitala sam.

„Mislim da ne mogu da se venčam s Fredom“, prošaputao je.

„Nameravao si da se venčaš s Fredom?“

„Juče smo razgovarali o tome, ali onda sam razmislio i mislim da bi odgovor trebalo da bude *ne*.“

„Je li te Fred pitao da se venčate? Otvoreno?“

„Pa, ne baš.“

„Je li Fred sad tu?“

„Jeste. U krevetu.“

Zamislila sam Rodžera kako skupljen na klozetskoj šolji, iza zatvorenih vrata kupatila, šapuće u mobilni telefon i ponovo se nagnula ka laptopu. Preletela sam pogledom preko otvorene stranice. Gde sam ono stala?

„Sejdi, slušaš li me?“

„Naravno, Rodžere.“

„Jesi li mi poslala ček?“

„Naravno, Rodžere.“

„Dobro“, rekao je. „Ovog meseca sam malo u stisci. Studio ne radi baš dobro u proleće. Ljudi žele da budu *napolju*. Nemam pojma zašto.“

Prema Rodžeru, ljudi ne vole da rade jogu zimi jer je previše hladno, leti zato što je pretoplo, a u jesen zato što mogu da izađu i razgledaju prelepo jesenje lišće u Central parku. Tako je svakog meseca bio u stisci. Nadala sam se da će se Fred zadržati. Bogat je. Ali Rodžer je, očigledno, pomoću meditacije shvatio da mu to ne odgovara.

„Ni ja“, odvrtila sam. Dopisala sam rečenicu. Ponovo sam je pročitala. Izbrisala sam je. Otpila sam još jedan gutljaj vina.

„Kako je moja devojčica?“, pitao je.

„Spava. Noć je, zar ne?“

„Tako je.“

„Hej, koji je trenutno najposećeniji bar u Njujorku?“, pitala sam.